

Sygn. akt II AKa 371/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA – Ewa Jethon

Sędziowie: SA – Ewa Leszczyńska- Furtak

SO (del.) – Dorota Radlińska (spr.)

Protokolant: st. sek. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Aleksandra Lipnera

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2020 r. w Warszawie

sprawy:

1. *D. Z. ur. (...) w R., s. J. i A.*

oskarżonego z art.296§1k.k. i in.

2. *A. K. ur. (...)w K. s. W. i J. oskarżonego z art.296§1 k.k. i in.*

3. *A. Z. ur. (...) w K. c. J. i A. oskarżonej z art.18§3 kk w zw. z art.296§1 i 2 k.k.*

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych D. Z. i A. K. oraz prokuratora odnośnie A. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie

z dnia 17 czerwca 2019 r. sygn. akt V K 143/17

I. utrzymuje wyrok w zaskarżonej części w mocy;

I. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. D. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738,00 (siedemset trzydzieści osiem⁰⁰ / 100) zł w tym VAT z tytułu zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie;

II. zasądza od oskarżonych D. Z. i A. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym po 2800 (dwa tysiące osiemset) złotych tytułem opłaty.

III. zwalnia oskarżoną A. Z. od ponoszenia kosztów sądowych za instancję odwoławczą obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	
--------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 371/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie z dnia 17 czerwca 2019 roku, sygn. akt V K 143/17.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1. 1.	1. 1				
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja obrońcy A. K. :</p> <p>1. Zarzuty z punktów 1 i 10 - naruszenie przepisu art. 4 k.p.k., 7 k.pk.</p> <p>2. Zarzuty z punktów 2,5,6 i 8 naruszenie art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424§1 pkt 1 k.p.k.</p> <p>3. Zarzuty z punktów 3,4,7 i 12 błędu w ustaleniach faktycznych;</p> <p>4. Zarzuty z punktów 9 i 11 naruszenie prawa materialnego, tj. art. 28§1 k.k. i 4 k.k.</p> <p>5. Zarzut z punktu 13 – obraży art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 171§4 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
	Apelacja obrońcy D. Z.:	# zasadny

<p>1. Zarzut z punktu 1 - naruszenie przepisu art. 7 k.pk. i art. 410 k.p.k.</p> <p>2. Zarzut z punktu 2 - błędu w ustaleniach faktycznych;</p> <p>3. Zarzut z punktu 3 – naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 296§1,2 i 3 k.k.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Apelacja prokuratora odnośnie A. Z.:</p> <p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Odnośnie zarzutów apelacyjnych obrońcy A. K. :</p> <p>- wszystkie podniesione zarzuty były niezasadne.</p> <p>Odnosząc się zwięźle do zarzutów, wskazać należy kolejno:</p> <p><u>Ad. zarzut pkt 1 apelacji</u> - obrońca kwestionując ocenę materiału dowodowego, której dokonał Sąd I instancji i zarzucając sądowi brak obiektywizmu w żadnym razie nie wskazał przekonującej argumentacji na potwierdzenie postawionego zarzutu. Sąd II instancji w całości podzielił stanowisko Sądu Okręgowego i argumentację odnoszącą się do twierdzeń oskarżonych w zakresie budowania grupy kapitałowej. Słusznie wskazał Sąd I instancji, że była to przyjęta linia obrony. Żaden z argumentów wskazanych w uzasadnieniu apelacji nie jest przekonujący. Zauważyć bowiem należy, iż Sąd I instancji zobowiązany był zbadać</p>		

zachowanie oskarżonych w zakresie zarzuconych im czynów, tj. działania na szkodę podmiotu wskazanego w akcie oskarżenia. Z obowiązku tego Sąd I instancji wywiązał się, czemu dał wyraz w profesjonalnie sporządzonym uzasadnieniu. Stanowisko obrońcy w zakresie odmiennej oceny zachowań oskarżonych, w tym reprezentowanego przez niego A. K. nie znalazło aprobaty Sądu Apelacyjnego.

Ad. zarzuty z punktów 2, 5, 6, apelacji- dotyczyły obrazy tych samych przepisów procesowych, stąd zasadnym będzie wykonując przy tym dyrektywę zwięzłości-odnieć się do nich łącznie. Odnośnie zatem obrazy art. 424 § 1 k.p.k., przede wszystkim wskazać należy na normę zawartą w art. 455 a k.p.k. – zgodnie, z którą - nie spełnienie wymogów pisemnych motywów wyroku nie może stanowić przyczyny uchylenia orzeczenia. Analiza zarówno uzasadnienia Sądu I instancji, jak też całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do uchybienia art. 410 k.p.k. Sąd Okręgowy nie pominął /wbrew twierdzeniom obrońcy/ zeznań wymienionych przez skarżącego świadków. Fakt, że Sąd I instancji nie nadał zeznaniom tym takiego znaczenia, jakie przypisuje im obrońca nie świadczy o naruszeniu przez Sąd Okręgowy normy z art. 410 k.p.k. Sąd Okręgowy – wbrew twierdzeniom obrońcy nie tylko nie pominął zeznań świadków B. M., K. J. i A. G. /str. od 24 do 27 uzasadnienia Sądu I instancji/, ale dokonał ich oceny zestawiając z pozostałym, zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Reasumując wskazać należy, iż

podniesione zarzuty w punktach 2,5 i 6 apelacji były bezzasadne.

Ad. zarzuty z punktów 3,4 i 7 apelacji- dotyczą błędów w ustaleniach faktycznych, których miał dopuścić się Sąd I instancji. Także odnośnie tych zarzutów, zdaniem Sądu Apelacyjnego brak było podstaw do uznania ich za zasadne. Kwestionując ocenę Sądu Okręgowego odnośnie A. G. jako inwestora giełdowego, obrońca w przeprowadzonym wywodzie /str. 7-8 apelacji/ przedstawił subiektywną ocenę tego świadka w zakresie jego możliwości przyczynienia się do realizacji strategii aktywnego inwestowania. Wywód obrońcy nie jest przekonujący i w żadnym razie nie był w stanie podważyć stanowiska Sądu Okręgowego. Co jednak najważniejsze argumentacja obrońcy nie zawierała takich elementów, które mogłyby doprowadzić do zmiany orzeczenia Sądu Okręgowego w stosunku do reprezentowanego przez niego oskarżonego. Uchybienie wskazane przez obrońcę w punkcie 4 apelacji nie tylko nie miało miejsca, ale okoliczność w nim wskazana nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Przede wszystkim wskazać należy, iż zarzut ten odnosi się raczej do czynu zarzuconego oskarżonemu K. w punkcie II aktu oskarżenia. Najwyraźniej umknęło obrońcy, że Sąd I instancji zmodyfikował czyn zarzucony oskarżonemu i wyeliminował z kwalifikacji art. 18§3 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. Wprost zatem wskazać należy, iż wbrew twierdzeniom obrońcy – Sąd Okręgowy nie przypisał A. K. pomocnictwa do popełnienia oszustwa na szkodę (...) Bank (...) z siedzibą w W.. Z powodów jak wyżej za niezasadny uznać należy także

zarzut sformułowany w punkcie 7 apelacji. Treść tego zarzutu wskazuje na okoliczność, która podniesiona została powyżej i odnosiła się do zarzutu wskazanego w punkcie 4 apelacji. Także tym razem podnieść należy, iż wbrew twierdzeniom obrońcy- Sąd Okręgowy nie poczynił ustaleń, że A. K. poręczając kredyt miał pełną świadomość tego, że cel wskazany w umowie kredytowej nie zostanie zrealizowany /treść zarzutu 7 apelacji/. To właśnie profesjonalizm Sądu Okręgowego sprawił, że oskarżonemu przypisane zostało prawidłowe przestępstwo, tj. takie, którego popełnienie przez A. K. wynikało z treści zgromadzonego materiału dowodowego. Postawiony został zatem przez obrońcę zarzut zupełnie bezprzedmiotowy.

Ad. zarzuty z punktów 9 i 11 apelacji

– dotyczą naruszenia przepisów prawa materialnego, do którego miało dojść w ocenie obrońcy. Zdaniem Sądu Apelacyjnego zarzuty te były bezpodstawne. Obrońca w żadnym razie nie wykazał aby w stosunku do A. K. zastosować należało instytucje z art. 28§1 k.k. Zgodzić należy się ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, że „W rozumieniu art. 28 § 1 k.k. błąd co do okoliczności stanowiącej znamię popełnionego przez sprawcę czynu zabronionego, wynikający z niezgodności między rzeczywistością a jej odbiciem w jego świadomości, nie jest uwarunkowany wyłącznie zaistnieniem obiektywnie wywołujących go czynników zewnętrznych i może być również następstwem czynnika subiektywnego tj. powstałych w umyśle sprawcy, z powodu ulegania silnym emocjom, zakłóceń procesu poznania rzeczywistości.” / postanowienie z dnia 19.02.2003r.

VKK 153/02/. Rzecz jednak w tym, że obrońca nie wykazał aby w przedmiotowej sprawie zaistniały czynniki zarówno obiektywne, jak też subiektywne, które nakazywałyby zastosowanie wobec oskarżonego przez niego reprezentowanego instytucji z art. 28§1 k.k.

Nie doszło także do uchybienia, które wskazane zostało w punkcie 11 apelacji. Sugestia obrońcy zawarta w zarzucie wskazanym powyżej a odnosząca się do uchybienia art. 4 k.k. przez Sąd Okręgowy nie znajduje żadnego uzasadnienia. Teza ta nie znalazła także logicznego rozwinięcia w uzasadnieniu apelacji. Za takie bowiem nie sposób uznać rozważań obrońcy ze strony 19. Wskazując na treść art. 345 k.s.h. i dokonując jego dość pobieżnej interpretacji obrońca nie sprecyzował zasadniczo i nie podał logicznej argumentacji, która odnosiłaby się do uchybienia art. 4 k.k. przez Sąd I instancji. W tych okolicznościach nie sposób uznać, aby Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy normy z art. 4 k.k. Co więcej nie sposób nie zauważyć, że przepis art. 4 k.k. zawiera paragrafy, a regulacje w nich zawarte odnoszą się do różnych stanów faktycznych i prawnych. Dla przykładu instytucja z paragrafu 1 odnosi się do wyboru ustawy podczas wyrokowania w sprawie, a zatem odnosi się do spraw, w których nie zapadł jeszcze prawomocny wyrok. Instytucje uregulowane w kolejnych paragrafach dotyczą natomiast orzeczeń prawomocnych. Reasumując zatem stwierdzić należy, iż profesjonalny pełnomocnik oskarżonego, czyli jego obrońca powinien precyzyjnie wskazać treść normy prawnej / zarówno artykuł, jak też paragraf/

naruszenie którego zarzuca Sądowi I instancji.

Zarzut wskazany w punkcie 10 apelacji- co do zasady chybiony, jak też okoliczność w nim podnoszona nie pozostawała w bezpośrednim związku z rozstrzygnięciem jakie zapadło w przedmiotowej sprawie. Podnieść należy, iż Sąd Okręgowy wskazując ustalenia faktyczne – nie ograniczył się do niezbędnego minimum i przedstawił szereg okoliczności, które miały miejsce przed popełnieniem przez oskarżonego przypisanych mu czynów. O ile dla pełniejszego zrozumienia szeregu okoliczności tak sporządzone uzasadnienie przedstawiało wartość, o tyle dla rozstrzygnięcia sprawy nie wszystkie one miały pierwszorzędne znaczenie. Okoliczność wskazana przez obrońcę w punkcie 10 apelacji i przez niego kwestionowana do takich właśnie należała. Odnosząc się jednak do zarzutu obrońcy - zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń także w tym zakresie, tj. kwestionowanym przez obrońcę w punkcie 10 apelacji. Taka konstatacja nasuwa się po lekturze uzasadnienia Sądu Okręgowego w szczególności w zestawieniu z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Także w tym przypadku zarzut apelacyjny nie był zasadny.

Zarzut sformułowany w punkcie 8 apelacji- niezasadny. Wystarczy jedynie wskazać, że uchylenie się od skutków oświadczenia woli przez (...) S.A. i okoliczności ze sprawy o sygn.. akt IXGC 447/03 nie miały istotnego znaczenia dla odpowiedzialności karnej A. K..

Zarzut wskazany w punkcie 12 apelacji- podobnie, jak wszystkie wskazane powyżej- niezasadny. Wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd I instancji w sposób nie budzący żadnych wątpliwości dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w tym także w zakresie zakwestionowanym przez obrońcę w punkcie 12 apelacji. Otóż Sąd Okręgowy profesjonalnie z daleko idącą wnikliwością nie tylko ustalił szkodę, którą oskarżony zachowaniem swoim wyrządził w majątku pokrzywdzonej spółki, ale także wskazał dokładnie jej wysokość. Z ustaleń tych wynika, wbrew twierdzeniom obrońcy, że szkoda majątkowa miała charakter definitywny. „Ostateczny rozrachunek”- czyli czynności podejmowane przez pokrzywdzoną spółkę, które stanowiły o końcowym rozrachunku miały miejsce już w późniejszym okresie, tj. po zatrzymaniu A. K., na co słusznie zwrócił także uwagę Sąd I instancji.

Zarzut sformułowany przez obrońcę w punkcie 13 apelacji jest nie tylko niezasadny, ale także nielogiczny. Przede wszystkim z uwagi na treść postawionego zarzutu wskazać należy, iż procedura karna nie przewiduje instytucji -nieważności postępowania. Przywołując uregulowania Konstytucji RP oraz instytucje z procedury karnej obrońca poddał w wątpliwość, a w zasadzie zakwestionował bezstronność Sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie. Zasadniczo zarzuty skierowane były wręcz personalnie do sędziego / skład jednoosobowy/, który pełnił obowiązki Przewodniczącego. Na niespełna czterech stronach / str. od 21 do 24 apelacji/ obrońca poddał głębokiej krytyce

sposób prowadzenia rozprawy przez Przewodniczącą ze wskazaniem na naruszenie prawa do obrony oskarżonego. W szczególności obrońca zarzucił brak bezstronności po stronie Przewodniczącej. Analiza zarówno protokołów rozpraw, jak też treść zapadłego orzeczenia w żadnym razie nie potwierdza zarzutów obrońcy. Zauważyć należy, iż obowiązkiem przewodniczącego składu orzekającego jest zapewnienie porządku na sali rozpraw i czuwanie nad przebiegiem rozprawy. Analiza akt, w szczególności protokołów rozpraw nie wskazuje na okoliczności podnoszone przez obrońcę, tj. aby Przewodnicząca składu / jednoosobowego/ przekroczyła fundamentalną zasadę wymiaru sprawiedliwości, jaką jest bezstronność. Stąd też zarzut ten uznać należy za bezzasadny. Nie sposób jednak na koniec nie wytknąć wręcz obrońcy uchybienia, którego sam się dopuścił /str. 24 apelacji/. Otóż jeszcze raz wskazać należy, że procedura karna nie zna instytucji nieważności postępowania, na którą powołuje się skarżący. Nadto przywołana przez obrońcę norma prawna – art. 379§1 pkt 5 k.p.k. – w kodeksie postępowania karnego nie istnieje. Norma art. 379§1 pkt 5 mówiąca o nieważności postępowania zawarta jest w kodeksie postępowania cywilnego. Truizmem zatem będzie wskazanie, iż w procesie karnym sąd stosuje przepisy z kodeksu postępowania karnego, a nie kodeksu postępowania cywilnego.

Oдноśnie zarzutów apelacyjnych obrońcy D. Z. :

- wszystkie podniesione zarzuty były niezasadne.

Ad. do zarzutu 1 apelacji.- przede wszystkim zauważyć należy, iż zarzut ten jest wewnętrznym sprzecznym. Z jednej strony obrońca zarzuca Sądowi I instancji obrazę art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zeznań wskazanych w tym zarzucie świadków, z drugiej zaś podnosi zarzut obrazę art. 410 k.p.k. poprzez nie wzięcie pod uwagę zeznań tych samych świadków przez Sąd I instancji. Odnosząc się do tak sformułowanego zarzutu – Sąd Apelacyjny stwierdza, iż nie doszło do wskazanych przez obrońcę uchybień. Całość materiału dowodowego oceniona została przez Sąd I instancji w sposób wnikliwy, zgodny z zasadami logicznego rozumowania z daleko idącym profesjonalizmem. Stąd pozostaje ona pod ochroną instytucji z art. 7 k.p.k. Nie sposób także uznać aby doszło do obrazę art. 410 k.p.k., gdyż zeznania wskazanych w zarzucie świadków zostały ocenione przez Sąd I instancji co wynika wprost ze sporządzonego w sprawie uzasadnienia. Kwestia ta oceniona została także powyżej wobec faktu, że zarzut ten podnoszony był także przez obrońcę oskarżonego K..

Ad. do zarzutu 2 apelacji – żaden ze wskazanych w tym rozbudowanym punkcie zarzutów nie jest zasadny. Zauważyć należy, iż obrońca w oparciu o zarzut nieprawidłowej oceny dowodów sformułował zarzuty błędów ustaleń faktycznych. Gdyby zarzut odnoszący się do nieprawidłowej oceny dowodów był słuszny – za słuszne także uznać należałoby wywiedzione w oparciu o tę tezę zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych. Jeszcze raz zatem wskazać należy, że także obrońca oskarżonego Z. nie wykazał aby ocena materiału dowodowego,

której dokonał Sąd I instancji była nieprawidłowa. Wręcz przeciwnie, ocena ta jest prawidłowa i dalece profesjonalna.

Ad. do zarzutu 3 apelacji - podobnie jak powyżej wskazane zarzuty - także niezasadny. Tutaj nie sposób nie wskazać, że autor apelacji ponownie popada w sprzeczność. Tym razem wskazać należy, iż zarzut sformułowany w punkcie 3 apelacji pozostaje w sprzeczności z zarzutem sformulowanym w punkcie 1 i 2. obrońca w punkcie 3 apelacji zarzuca obrazę przepisów prawa materialnego poprzez zastosowanie wobec oskarżonego Z. przepisu z art. 296§1,2,3 k.k. w sytuacji, kiedy zdaniem skarżącego oskarżony zachowaniem swoim nie wyczerpał znamion tego przestępstwa. Przypomnieć zatem należy, iż prawidłowo postawiony zarzut obraży prawa materialnego, który kwestionuje kwalifikację prawną zastosowaną wobec oskarżonego co do zasady wyklucza kwestionowanie ustaleń faktycznych w tym zakresie. obrońca kwestionując zarówno ustalenia faktyczne, jak też kwalifikację prawną czynów przypisanych oskarżonemu Z. nie wykazał aby faktycznie doszło do obraży prawa materialnego. W tych okolicznościach także ten zarzut uznać należało za niezasadny.

Odnosnie zarzutu apelacyjnego prokuratora :

Podobnie, jak zarzuty obrońców, także zarzut prokuratora uznać należało za niezasadny. Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec A. Z. przez Sąd I instancji wyrażała się według prokuratora w tym, że Sąd Okręgowy odstąpił od wymierzenia wobec oskarżonej grzywny w oparciu o art. 33§2 k.k.

Odnosząc się do powyższego zarzutu przede wszystkim zauważyć należy, iż instytucja z art. 33§2 k.k. nie ma charakteru obligatoryjnego a jedynie fakultatywny. Stąd też określenie o odstąpieniu przez Sąd I instancji od wymierzenia oskarżonej grzywny nie jest prawidłowe. Za właściwe uznać należy stwierdzenie, że Sąd I instancji nie zastosował wobec oskarżonej grzywny z art. 33§2 k.k. Istotnie w przedmiotowej sprawie właśnie taka sytuacja miała miejsca. Analiza uzasadnienia Sądu I instancji nie budzi żadnych wątpliwości, że orzeczona wobec A. Z. kara profesjonalnie uwzględnia dyrektywy, o których mowa w art. 53 k.k. W żadnym razie nie charakteryzuje się rażąco niewspółmiernością. W tych okolicznościach uznać należało, iż zarzut prokuratora, podobnie jak pozostałych skarżących nie był zasadny.

Wnioski

Wnioski obrońców oskarżonych i prokuratora.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec faktu, że zarzuty apelacyjne obrońców, jak też prokuratora uznane zostały za niezasadne- także wnioski uznać należało za niezasadne.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Nie wystąpiły.
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok w zaskarżonej części.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
- rozstrzygnięcia Sądu w tym zakresie były prawidłowe, zarzuty niezasadne.	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

<i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>	
1.1.	Nie dotyczy # art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
Nie dotyczy		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. D. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738,00	

(siedemset trzydzieści osiem⁰⁰/100) zł w tym VAT z tytułu zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie

6. Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	zasądzono od oskarżonych D. Z. i A. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym po 2800 (dwa tysiące osiemset) złotych tytułem opłaty.
IV	zwolniono oskarżoną A. Z. od ponoszenia kosztów sądowych za instancję odwoławczą obciążając wydatkami Skarb Państwa.

7. PODPIS

Ewa Jethon

Ewa Leszczyńska- Furtak Dorota Radlińska

<u>1.3</u> <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie z dnia 17 czerwca 2019 r., sygn. akt V K 143/17		
<u>1.3.1</u> <u>Kierunek i zakres</u> <u>zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
#w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3 <u>zaskarżenia</u>	Granice
---	----------------

Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. Z.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 17 czerwca 2019 r., sygn. akt V K 143/17		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
#na korzyść #na niekorzyść	# w całości		
#w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3</u> <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>	
--	--

Wpisać kolejny numer załącznika 3			
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 17 czerwca 2019 r., sygn. akt V K 143/17		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść #na niekorzyść	# w całości		
#w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana